

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 26. februar 2017

Kirkedag: Fastelavns søndag/A

Tekst: Sl 2; 1 Pet 3,18-22; Matt 3,13-17

Salmer:

SK: 192 * 141 * 142 * 474 * 172

LL: 192 * 388 * 141 * 142 * 474 * 172

Det er fastelavns søndag. I dag og i morgen vil mange børn klæde sig ud og forestille og drømme sig til noget, de ikke er. Forskellen på børn og voksne, en af forskellene på børn og voksne er, at børnene kan man se på, at de foregiver at være noget andet, end de er.

Verdens bedste kostume er Supermans. Ok, det kan godt være, at hans kropsnære, blå dragt ikke vil klæde os alle sammen. Men Supermans dragt er jo heller ikke hans udklædning. Superman er jo klædt ud som journalisten Clark Kent. Og i den forklædning er der en enkelt detalje, som gør ham totalt uigenkendelig. Brillerne. Uden brillerne er der faktisk mennesker, der får en mistanke om en sammenhæng mellem Superman og Clark. Men han skynder sig at tage brillerne på, og al tvivl er blæst væk. Nej, du ligner ham overhovedet ikke.

Superman. Er der nu så meget super over ham? Hvad kan han, som vi ikke også kan? OK, han kan flyve, hvilket vi ikke engang kan, selv om vi måtte have pip i låget. Han har røntgensyn. Det har min kone også, hun kan i hvert tilfælde se lige igennem mig. Jeg kan til gengæld ikke det modsatte, hvilket er ret irriterende, når hun absolut skal stå lige foran fjernsynet. Superman har superhørelse, hvilket min kone også har. Hun kan endda høre det, jeg tænker. Så er han overfølsom overfor nogle ganske bestemte ædelstene; de kan på det

nærmeste smelte ham. Jeg kender også ædelstene, der kan smelte min kones hjerte. Men, der er ét punkt, hvor han slår min kone med flere længder. Han er væsentlig hurtigere til at skifte tøj, end min kone er. Han skal selvfølgelig også kun skifte mellem blå sparkedragt og brunt jakkesæt. Hvorfor har kvinder ikke også kun en hjemmedragt og en udedragt, så kan det da ikke være så svært.

Min pointe er, at Superman er ikke så meget andet end os, lige bortset fra flyvningen. Han er bare os i super version. Han får ikke engang et blåt øje, selv om en lastbil kører ind i ham. Han kan ikke skades, heller ikke selv om han er klædt ud som Clark Kent. Og han var også mange drenges drøm, da jeg var i slå-katten-af-tønden-alderen. Der er ikke grænser for, hvad vi drømte om at kunne med hans evner. Og med hans muskler ville vi altid blive kattekonger.

Der er ingen supermænd i Bibelen. Jesus er ikke en supermand. Og Gud er heller ikke en supermand. Gud er ikke os, bare i super version. Det er Jesus heller ikke. Og Jesus er ikke Gud udklædt som menneske. Det er lidt svært at forstå, synes jeg. For Jesus har jo også sin guddommelighed i sin menneskelighed. Men i sin menneskelighed kan han rammes af fuldstændig de samme ting, som vi kan rammes af.

Vi kan ikke skade Gud; men Jesus kunne skades. Gud kan ikke slås ihjel; men det kunne Jesus. Vi kan ikke forestille os, at Gud skulle græde, tørste, være bange, sover eller sulte; men det skete alt sammen for Jesus. Vi kan ikke forestille os, at Gud skulle blive fristet til at gøre noget dårligt; men det blev Jesus – hvilket, vi skal høre om næste søndag. Jesus var i sin menneskelighed et menneske, og dog var han også guddommelig.

Det kommer jo i særdeleshed til udtryk i hans underhandlinger. Hans stemme byder over og trodser naturkræfterne og åndskræfterne (dæmoner og onde ånder). Med sin stemme eller sine hænder kan han på en for os overnaturlig måde helbrede selv uhelbredelige sygdomme. Han kender menneskers tanker, førend de er blevet til ord i deres mund eller handlinger i deres hænder. Han kender til fremtiden og kan til en vis grænse forudsige den. Sådanne egenskaber kan vi læse om Jesus i evangelierne.

Og netop derfor er der faktisk også mennesker, der i dag spørger, hvorfor han ikke også kan gøre den slags ting i dag. Dels fordi de ville være dejligt ikke at skulle hænge i telefonkøen om morgenen for at komme igennem til lægen, men blot kunne bede til Gud, dels fordi det ville få langt flere mennesker til at tro på ham. Ja, det er jo så spørgsmålet. Da Jesus gik på jord, var der sandelig også mange, der vendte ryggen til ham og ikke troede ham. Og selv om vi kan læse om det i evangelierne, så er der også mange i dag, der ikke tror på, at det er sandt, hvad dér fortælles om Jesus.

I Jesu underer kommer både hans menneskelighed og hans guddommelighed til syne og virke. Jesus bringer så at sige både sin menneskelighed og sin guddommelighed i spil i underhandlingerne. Og et sådant under gør han til stadighed også i vores tid og på vore breddegrader. Lige her midt iblandt os. Det under hedder dåben.

Da Jesus går ind i dåben, går han ind i den med hele sin menneskelighed, hvormed han gør sig solidarisk med mennesker. Han går ind i menneskers livsvilkår. Men han bringer også hele sin guddommelighed ind i disse vilkår, helt på samme måde, som han med sin menneskelige røst taler det skabende eller forløsende ord til mennesker i evangelierne.

Jesus bringer guddomsfylden ind i dåben. Og på samme måde, som guddomsfylden helbredte og rensede mennesker, Jesus stod overfor, således renser og helbreder dåben de mennesker, der træder ind i/bæres ind i dåben. I dåben træder vi i Jesu fodspor. Og som Jesu ord, håndspålæggelse eller dyndet han smurte på den blindes øjne gjorde Guds vilje, således gør dåbens vand i den treenige Guds navn Guds vilje i os og med os. Hvad Jesus bragte ind i dåben, må vi tage ud af dåben. Og Jesus var ikke bare i dåben med sin menneskelighed, hvilket vi kan se i Jesu egen dåb, da Gud erklærer, at Jesus er Hans elskede søn. Jesus var i dåben i sin guddommelighed, og derfor bragte han guddommelighed ind i dåben. Når vi derfor træder ud af dåben, træder vi, trods vor menneskelighed, så træder vi ud af dåben med – som det hedder i vores dåbsvelsignelse: syndernes forladelse, nåde og det evige liv.

Når vi er døbt, har vi syndernes forladelse, Guds nåde og det evige liv. Det har vi, fordi vi er døbt til den korsfæstede og opstandne Herre Jesus Kristus. Og dertil vidner korsets tegn for ansigt og bryst. Gud så Jesus i dåben og erklærede sit faderskab. Når Gud ser os i dåben, erklærer Han også sit faderskab for os, og vi er at regne for Guds børn.

I næste salme slutter hvert eneste vers med følgende ord:

Her ser du over dåben
Gudshusets dør stå åben.

Jeg synes, det er helt vildt at tænke på, at da vi selv blev døbt, og hver gang vi ser en dåb her i vores kirke, da ser vi Gudshusets dør stå åben. Det er ikke mig, der døber. Det er ikke min fromhed eller tro, der skal være garant for dåben. Det er Gud Herren selv, der helt konkret rækker sin hånd ud og tager sig kærligt af et menneske. Bader det i guddomsfyldens rensende vand og siger: Også du er mit barn! Det siges til det

lille barn. Det siges til en 10-årig. Det blev også sagt til enhver af os, som er døbt.

I dåben har Jesus gjort sig til ét med os, således at vi kan blive ét med ham. Og sammen med ham går vi mod den død, som fratog ham og fratager os al menneskelighed; men ikke kan røre guddommeligheden, hverken i Jesus eller i os. Derfor kan vi som kristne se livet i døden, herlighedslivet i opstandelsen. Ved sin dåb bar Jesus sin guddommelighed og forsonende død ind i vore liv, og ved sit kors bar han sin guddommelighed og sit liv ind i vor død. Går vi med Jesus til dåb og nadver, går vi med Jesus til livet, og vi må erfare som salmisten: Lykkelig hver den, der søger tilflugt hos ham.

Derfor skal vi nu gå fastetidens vej til Jerusalem og påske. Det var Jesu lidelsesvej i hans menneskelighed. Men det var også hans triumftog i hans guddommelighed. Og han har taget os med hele vejen, taget os ud af vandet og ind i Himlen, og det er for os, han på korset sagde: Det er fuldbragt!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen